

forelaa, var af ældre Dato. Senere viser det sig imidlertid, at denne Udtalelse af den højtærede Minister ikke stemmer med de faktiske Forhold, thi den højtærede Minister har paa en Forespørgsel, som er afsendt af Landstingsudvalget i denne Sag i Foraaret — Sagen kom ikke senere til Behandling her i Folketinget, hvorfor jeg fremdrager den nu —, udtrykkelig svaret, at der for Ministeriet har foreligget Ønsker fra de militære Autoriteters Side om en Flytning, og at der er udarbejdet Planer i saa Henseende og sket Indstilling til Ministeriet om at foranledige en saadan Flytning. Nu vil jeg gerne spørge: Hvorledes kunde den højtærede Minister, naar han var bekendt dermed, udtale sig overfor Rigsdagen, saaledes som han gjorde? Selvfølgelig stiller jeg ikke den urimelige Fordring til Ministeren eller nogen anden, at man skal sige alt, hvad man ved — naar man tror, at en Sag løses bedst, uden at man siger alt, hvad man ved, finder jeg det meget rigtigt, at man undlader det —, men det forekommer mig, at naar man ved det, som den højtærede Minister vidste, kan man for det første ikke skyde de militære Autoriteter frem som dem, hvis Ønsker er blevet opfyldt, og dernæst kan man ikke overfor det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) benægte, at der forelaa noget som helst af nyere Dato. Det forekommer mig, at det ikke er meget flatterende for en Minister.

Hvad de Sager angaar, som kommer til at foreligge for Rigsdagen, skal jeg bemærke følgende. Det forekommer mig, at Enkerne har et berettiget Krav paa at blive ligesillet med de uægte Børns Mødre. Der er desangaaende fremsat et Lovforslag, som vel nok, inden det op højes til Lov, bør ændres, men forhaabentlig vil det lykkes at hidføre en god Løsning af dette Spørgsmaal.

Dernæst forekommer det mig rigtigt, at man herfra udtaler sin Glæde over og Anerkendelse af den Maade, hvorpaa de, der fik Koncessionen vedrørende St. Thomas, har søgt at sætte denne Sag i Gang, har afvist fremmed Kapital og søgt at fremme Sagen ved Hjælp af dansk Kapital. Koncessionen er jo tilbageleveret til Ministeriet, men efter alt, hvad der foreligger, kan man vel ikke nære nogen Tvivl om, at det, der var Hovedsagen, nemlig Tilvejebringelsen af gode Foranstaltninger til Øernes Opvækst, vil blive opnaaet paa en tilfredsstillende Maade.

I Fjor foretog vi en lille Ændring i Loven om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger. Det forekommer mig,

at der kunde være Grund til at foretage endnu en Forandring. Efter de indvundne Erfaringer er der nemlig ingen Tvivl om, at denne Lov virker ødelæggende paa Skuespillet baade i Hovedstaden og omkring i Landet. Det lader sig ikke gøre at fortsætte med disse store Afgifter. Man vil sige: Ja, men man ser jo, at det kgl. Teater har fuldt Hus, det klarer sig godt; de andre Teatre kunde jo blot følge i dets Spor og opføre lige saa gode Stykker med lige saa gode Kræfter, saa fik de ogsaa Folk til Huse. Men dette er en ganske urigtig Opfattelse. Der er paa Grund af Forhøjelsen af Billetpriserne sket en Formindskelse af Teaterbesøget. Folk sparer paa disse Udgifter, som jo ikke kan siges at være absolut nødvendige, og gaar sjældnere i Teatret. Følgen deraf er ganske naturligt, at naar de — her taler jeg ikke om dem, der har Raad til at gaa jævnlige i Teatret, heller ikke om Rigsdagsmændene, men om det store brede Publikum, der faktisk gaar sjældnere til saadanne Kunstforestillinger — endelig skal i Teatret efter at have samlet sig sammen dertil eller rettere samlet Penge sammen dertil, saa vil de ogsaa have en første Rangs Nydelse, og saa gaar de hen paa det Sted, hvor de venter at faa dette, altsaa i det kgl. Teater. Men det samlede Teaterbesøg er absolut i Nedgang, Privatteatrene vil her i Byen komme til at kæmpe en haard Kamp, og noget lignende vil blive Tilfældet i Provinsen.

Jeg tillader mig dernæst at rette en indtrængende Opfordring — jeg antager, at dette Spørgsmaal sorterer under Justitsministeren — om at tage kraftig fat paa Biografteatervæsenet. Dette er efterhaanden blevet en Ulykke, baade herhjemme og andetsteds. Men herhjemme forekommer det mig at have en særlig ondartet Karakter. Det er ikke morsomt, naar man taler f. Eks. med en svensk Rigsdagsmand, at faa at vide, at hvad der af slette, det vil sige moralsk nedbrydende, Films kommer til Sverige, kommer — den paagældende brugte den Vending: ikke fra Paris, men fra København. Det er nu en stor Fejltagelse, som Folk ofte gør sig skyldig i, at alt det daarlige netop kommer fra Paris. Paris har et daarligt Rygte i den Retning, men ofte ganske med Urette. Nej, det kommer altsaa fra København. Her har man i saa Henseende vist en Langmodighed, som kommer til at svie haardt, hvis man ikke standser. Paa flere Maader gør Biografteatervæsenet Ulykker. Ved Plakater med skrigende Farver, ved drastiske Fremstillinger af de mærkeligste Ting og ved den kraftige